

muše GLASILO SKUPŠČINE O BČINE LAŠKO delo

Letnik VI. — Laško, april 1972 — Številka 4 (56)

NEKAJ ZNAČILNOSTI IZ ZAKONA

O PREPOVEDI PROMETA Z ZEMLJIŠČI

Zaradi pravilnega gospodarjenja z zemljišči in s stanovanjsko graditvijo in da bi se onemogočila špekulacija z zemljišči, je bil izdan zakon o začasnih prepovedi prometa z zemljišči, ki je bil objavljen v Uradnem listu SRS, št. 49/71 in je stopil v veljavo 25. 12. 1971. S tem zakonom je do 30. junija 1972 prepovedan vsak promet z zemljišči. Torej od 25. 12. 1971 dalje, dokler velja ta zakon, tj. do 30. 6. 1972, ni dovoljen zemljiškoknjižni prenos lastnine oziroma pravice uporabe na zemljiščih, če je predlog na zemljiškoknjižni prenos vložen pri zemljiškoknjižnem sodišču po uveljavitvi tega zakona, tj. po 24. 12. 1971, razen v primerih, če gre za pogodbe, na katerih so bili podpisi pogodbenih strank overjeni pred njegovo uveljavitvijo, tj. pred 25. 12. 1971.

Občan, civilnopravna oseba, družbeno-politična organizacija in društva, ki bi sklenila pogodbo v nasprotju z določbami tega zakona, storijo prekršek in je zanj predpisana kazen od 500 do 5000 dinarjev. Določbe tega zakona pa ne veljajo za promet s kmetijskimi zemljišči, če pridobi zemljišča kmet, ki se izključno bavi s kmetijstvom ali kmetijske delovne organizacije, če ta zemljišča rabijo še naprej za kmetijsko obdelavo in če so po sprejetem urbanističnem dokumentu tudi v bodoče namenjena za kmetijstvo. Izjemoma se lahko odobri promet z zemljišči za posamezne organizacije združenega dela, kadar jim je zemljišče v skladu z njihovimi razvojnimi programi potrebno zaradi izgradnje določenih objektov.

Zaradi hitrejšega in racionalnega poslovanja, zainteresirane organizacije združenega dela postopajo takole:

Organizacija združenega dela vloži svojo zahtevo pri upravnem organu, pristojnem za urbanizem tiste občinske skupščine, na katerem območju bo objekt zgrajen. Zahtevo

naj združena organizacija dela utemelji z izvlečkom iz investicijskega programa za izgradnjo investicijskega objekta, s prepisom sklepa delavskega sveta o odobritvi gradnje in z lokacijsko dokumentacijo, ki jo je izdelala za urbanistične zadeve v dotični občini pooblaščen delovna organizacija ter z izjavo lastnika zemljišča oziroma imetnika pravice uporabe na zemljišču, da bo zemljišče zainteresirani organizaciji prodal in po kateri dogovorjeni ceni.

FRANC ŠTROS

Občinski upravni organ bo po preveritvi zahteve in interni konsultaciji z drugimi pristojnimi organi, odstopil zahtevo republiškem sekretariatu za urbanizem, le-ta pa s svojim mnenjem Izvršnemu svetu skupščine SRS (administrativni komisiji) v odločitve.

Vsako tako pogodbo je treba predložiti najpozneje v 30 dneh po sklenitvi občinskemu javnemu pravobranilstvu glede pravne veljavnosti in zakonitosti.

Tudi promet s pravicami uporabe, ki jo imajo na nacionaliziranem zemljišču bivši lastniki oziroma njihovi pravni nasledniki in ki je bila že sedaj v omejenem pravnem prometu in sicer samo med določenim krogom oseb po 5. členu zakona o določanju stavbnega zemljišča v mestih in naseljih mestnega značaja (Ur. l. SFRJ, št. 5/68) je sedaj po zakonu začasno prepovedan. Pravica uporabe na zemljišču, ki je dodeljena občanu ali organizaciji združenega dela za gradnjo, že dosedaj ni bila v prometu in je bil vsak prenos na druge osebe prepovedan.

Predmet prepovedi so vsa zemljišča (kmetijska, gozdna, stavbna in nerodovitna zemljišča), na katerih je lastninska pravica oziroma pravica uporabe. To pomeni, da prepoved velja tako za občane, civilnopravne

osebe, društva, društvenopolitične organizacije kot tudi za organizacije združenega dela, druge samoupravne organizacije in za posamezne organizacije, ki jim zakon daje lastnost pravne osebe. Promet z zemljišči in pravicami in pravicami na njih je torej omejen med njimi in med enim in drugim.

Ne prepoveduje pa zakon zakupa in služnosti na zemljišču. Kmetijsko zemljišče lahko pridobi le kmet, ki se izključno bavi s kmetijstvom. Za kmeta, ki se izključno bavi s kmetijstvom po tem zakonu, se šteje oseba, ki je zdravstveno zavarovana po obstoječih predpisih zakona o zdravstvenem zavarovanju in o obveznih oblikah zdravstvenega zavarovanja (Ur. l. SRS, št. 26-147/70). Da se določen občan izključno bavi s kmetijstvom in da bo zemljišče tudi v bodoče namenjeno za kmetijstvo, je treba dokazati s potrdilom, ki ga izda občinski upravni organ, pristojen za kmetijstvo.

Od 25. 12. 1971 dalje je po zakonu začasno prepovedan tudi vsak prenos posesti nacionaliziranega zemljišča od bivšega lastnika na določen krog sorodnikov (na zakonca, potomce, posvojence, starše in posvojitelje).

Pridobivanje lastnine na zemljišču je torej dovoljena edino na podlagi volila ali pa dedovanja.

Zemljiškoknjižni prenos lastnine oziroma pravice uporabe na zemljiščih je dovoljen samo na podlagi pogodb, na katerih so bili vsi podpisi lastnikov legalizirani (overjeni) pred uveljavitvijo tega zakona, tj. pred 25. 12. 1971.

Na podlagi pogodb, na katerih so bili podpisi strank overjeni po 25. 12. 1971 ni dovoljen zemljiškoknjižni prenos.

Tudi razdružitve skupnosti lastnine na zemljišču, v kateri razdružitvi pridobi kmetijsko zemljišče občan, ki ni kmet, je prepovedana.

(Nadaljevanje na 2. strani)

PREJELI SMO:

POJASNILO NA DOPIS »KAKO DOLGO ŠE TAKO?«

V februarški številki vašega glasila ste objavili informacijo z gornjim naslovom in fotografijo začetka ceste II/330 v Jurkloštru. Ker je to v zadnjem času že drugi primer enostranskega informiranja občanov va-

še občine, prosimo za objavo naslednjega pojasnila:

Cesta II/330 je na odseku Polana—Jurklošter po programu izvajanja zimske službe v SRS razporejena med one, ki so pozimi zaprte. V to

skupino pridejo ceste, na katerih se zaradi neprimernih elementov (širina, vzponi, nosilnost, krivine) pozimi ne da doseči potrebne varnosti prometa. Tak režim mora biti na cestah označen z odgovarjajočimi prometnimi znaki.

Cesta Polana—Jurklošter niti poleti ni usposobljena za normalni promet, saj ima minimalno nosilnost, vsako srečevanje vozil pa je izredno oteženo. Ti pogoji, vključno z velikimi vzponi, se pozimi še poslabšajo in je zato zapore nujna.

Da pa občani ne bi bili popolnoma odrezani, je Cestni sklad SRS v preteklem letu preko našega podjetja, prispeval za pluzenje snega na tej cesti znesek 3.460 din. Denar je bil nakazan Skupščini občine. Tako naj bi cesta bila urejena le za lokalne potrebe, za promet širšega obsega pa bi ostala zaprta. Da bi KS Jurklošter laže izvedla najnujnejša dela, smo ji, kot tudi prejšnja leta, brezplačno posodili lesen plug. Na tak način bi cesta lahko služila namenu, za katerega je tudi usposobljena, kajti na cesti, ki je zgrajena za vprežni promet, ni mogoč varen promet motornih vozil, posebno pa ne, pozimi.

Menimo, da bo do rekonstrukcije potrebno prevoznost ceste Polana—Jurklošter reševati na dosedanji ali podoben način.

Ob tej priliki predlagamo uredništvu, da bi v bodoče objavilo tudi kak prispevek o delu, težavah in uspehih cestne službe na cestah II. reda na vašem območju. S tem bi pomagali zaposlenim, ki so v večini tudi vaši občani, pri njih težkem in odgovornem delu.

Cestno podjetje Celje
direktor
Stane Divjak

O prometu z zemljišči

(Nadaljevanje s 1. strani)

Vsaka pogodba o prenosu lastnine na zemljiščih ali o prenosu pravice uporabe, ki je bila sklenjena v nasprotju z določili tega zakona, je nična, samo dejanje pa se smatra kot upravno kazenski oziroma gospodarski prekršek.

Z ozirom na tako zakonsko določilo se občan, civilna pravna oseba, družbenopolitična organizacija in društvo, ki sklene pogodbo v nasprotju z določbami tega zakona, kaznuje za prekršek z denarno kaznijo od 500 do 5000 din. Poleg te kazni pa se izreče tudi varstveni ukrep odvzema premoženjske koristi, ki je bila pridobljena z gospodarskim prestopkom oziroma prekrškom.

PLAZOVI V LAŠKI OBČINI

Kmetijstvo v laški občini napreduje počasneje kot v ravninskih predelih. Za tak razvoj je več vzrokov, med njimi tudi plazoviti tereni.

Iz bližnje zgodovine nam je znan plaz v Brišah (Obrežju) pri Zidanem mostu. V noči od 15. na 16. januar 1877 je potegnil plaz s hriba pri zaselku Pleš na levem bregu Savinje. Zasul je nekaj delavskih hiš, ki so bile tam, kjer vodi cesta čez železniško progo. Pod seboj je pokopal okrog 10 železničarjev. Natančno število ni bilo ugotovljeno, ker so stanovali tam tudi delavci: Madžari, Italijani, Čehi in drugi, ki so se naselili tod ob času gradnje železnice.

Preden so odkopali zasute ljudi, je čez dva dni potegnil nov plaz v še večjem obsegu, zasul že nakopičeno zemljo, pretrgal železniško progo in jo potisnil preko Savinje in okrajne ceste Celje—Zidani most. Nagrmadena zemlja je zaprla tok Savinje in segala do kraja, kjer stoji sedaj kapela na desnem bregu Savinje.

Promet na železnici Dunaj—Trst je bil pretrgan in je potekal s prestopanjem. Zajezena Savinja je narasčala in že poplavljala obrežja. Na kraj dogodka je prišlo takoj vojaštvo iz raznih krajev takratne države, da so uredili tok Savinje, popravili železniško prog in cesto.

Nekaj let pozneje, okrog leta 1880 je plaz ogrožal železniško progo v neposredni bližini Rimskih Toplic, od zaselka Leskovec, v katastrski občini Lože. Tu je bilo pobočje bolj položno, zato je zemlja polzela počasi. Upravi železniške progovzdrževalne službe je uspelo ustaviti plaz. Skopali so globoke jarke, vanje naložili kamenje in tako usmerili vodo v naravne jarke. S kamenjem zasuti jarki so vidni še danes.

Spomladi leta 1937 je bilo zelo deževno vreme. Zadnje dni aprila je potegnil plaz na Vodiškem, vlekkel po globokem grabnu proti Gračnici in zasul takratno banovinsko cesto Rimske Toplice—Jurklošter. Banovinska uprava je naslednje leto izvršila na Vodiškem nekaj melioracijskih del in tako zavarovala cesto, vendar pa še plaz danes uničuje zemljišča kmetom na Vodiškem.

Na bivšem Štajerskem je veliko krajev, kjer je zemlja plazovita. Spodnje plasti sestavljajo lapor, zgornje ilovica. Med lapor in ilovico pride voda ob dežju ali iz studencev in — če je zemljišče nagnjeno, polzi gornja plast zemlje v dolino. Taka zemljišča so tudi okrog Šmarja, Ponikve, Poljčan in drugod.

Zato je v začetku tega stoletja izdal takratni štajerski deželni zbor tako imenovani »melioracijski zakon«. Po tem zakonu so prejeli lastniki zemljišč, ki so se odločili za melioracijo plazov, podporo v višini 60 odstotkov stroškov, 40 odstotkov pa so morali plačati sami. Za melioracijo zamočvirjenih ravninskih parcel so lastniki prejeli od deželnega odbora povračilo 40 odstotkov stroškov, preostalih 60 odstotkov so morali trpeti sami.

V laški občini so leta 1907 na pobudo takratnega župnika KOLARIČA v Šmiklavžu pričeli z melioracijami najprej na nadarbinskem zemljišču, potem do leta 1914 pri drugih kmetovalcih: na Vodiškem pri Cveku — sedaj Tovorniku, v Ložah pri Rebovu, Deželaku in Pavčniku, kjer so plazovi najbolj uničevali travnike. Melioracije so se izvršile tudi v Tevčah in Oleščah. Za odtok vode so uporabljali glinaste cevi premera 8 do 12 cm. Z ozirom na velike količine vode je bila kapaciteta cevi premajhna. Cevi so se obnesle le na zamočvirjenih terenih v ravnini.

Kljub velikim stroškom je bilo malo uspeha. Plazovi so vlekli naprej. Po naših travnikih vidimo veliko hrastovega drevja. To sicer škoduje travnikom, v sencih njihovih krošenj zraste malo trave, vendar hrasti zadržujejo plazove s svojimi močnimi koreninami, zato jih kmetje pustijo rasti po plazovitih pobočjih.

Tako je delo na kmetijah v plazovitih predelih mnogo bolj težavno kot drugod, saj po takih travnikih ne morejo kositi s kosilnicami, niti orati s traktorji. Tu je treba obdelovati zemljo še vedno ročno, kar stane mnogo več truda in časa, uspehi dela pa so mnogo manjši.

Matevž DEŽELAK

800 LET JURKLOŠTRA (9)

IZ PREJŠNJE STEVILKE:

S tem, da je papež vzel Jurklošter v svojo zaščito, je bila samostanska posest zavarovana pred grabežljivimi sosednjimi plemiči, ki so si nezakonito prisvajali tujo posest. Sodišča proti takim nepoštenim plemičem niso dosti opravila, ker so bili sodniki iz vrst prav tega plemstva.

Papeška zaščita pa je pomenila, da takega grabežljivega plemiča, ki bi si prilastil samostansko posest, lahko zadenejo tudi cerkvene kazni, največja med njimi je bila izobčenje iz Cerkve.

Za žički samostan smo slišali, da ga je papež vzel pod svojo zaščito leta 1184, torej nekako 24 let po ustanovitvi. Jurklošter, četudi 10 let mlajši, je užival to papeško zaščito že 10 let poprej in to že v prvih letih svojega obstoja. Dotedanje prijateljstvo med škofom Henrikom in papežem Aleksandrom III. je pripomoglo, da je Jurklošter kmalu po ustanovitvi že užival to zaščito in papeška listina o zaščiti je obenem tudi prvi ohranjeni dokument o Jurkloštru, ker ustanovne listine škofa Henrika I. ni mogoče najti. Jurklošter je tako stopil v svetovno zgodovino.

Ustanovitelj samostana škof Henrik I., pa je ravno po ustanovitvi Jurkloštra spremenil svojo politično usmerjenost. Ker pri papežu Aleksandru III. ni dobil podpore za svoje namere glede osamosvojitve krške škofije, se je v drugi polovici leta 1173 začel obračati na cesarjevo stran. Salzburški nadškof je že v tem času začel sumiti nad Henrikovo zvestobo, dokončno pa se je Henrik postavil na cesarjevo stran v maju 1174, ko je sodeloval pri nezakoniti odstitvi salzburskega nadškofa Adalberta, papeževega pristaša, in postavil novega nadškofa. Zaradi tega koraka je bil škof Henrik izobčen iz Cerkve, vendar je nadaljnji razvoj dogodkov preprečila Henrikova smrt; 3. oktobra 1174. je kot izobčenec umrl.

V času ustanovitve samostana je bil Jurklošter verjetno še nenaseljen; najbrž je bil vsepovsod gozd. Ze od rimskih časov je vodila tod skozi pot iz Laškega prek Vrha in skozi Mišji dol in Lahov Graben proti Lisci in dalje do Save. Druga pot je skozi Mišji dol prek Marofa vodila na Planino in od tam proti Pilštanju, kjer je bil sedež zemljiške gosposke. Cesta od Rimskih Toplic do Jurkloštra po dolini Gračnice je bila zgrajena šele 1870, zato tedaj ni prišla v poštev. Najbližji kartuzijan-

ski samostan je bila tedaj žička kartuzija, ki pa je bila tedaj šele v nastajanju (nekako 10 let mlajša), zato od tam niso mogli priti prvi menihi, niti iz nemškega cesarstva ne, saj tam ni bilo nobene druge kartuzije. Zato so bili tako kot v žičkem samostanu, tudi v Jurkloštru prvi menihi Francozi in Italijani. Ti tujci so se zavedali, da živijo med Slovenci in so večkrat omenjali, da so v slovanski oziroma slovenski deželi. Tedaj še ni bila razvita pokrajinska zaveza, ki je pozneje naše ozemlje delila na Štajersko, Kranjsko, Koroško itd., zato so tedaj še pisali, da je Jurklošter (ki je bil pod Savinjsko krajino) »v Sklavoniji«, kar je pomenilo, da je to slovanska oz. sloven-

nici, tako je bil lahko popolnoma na ozemlju pilštanskega gospostva, ki je bilo v posesti krških škofov. Trdnega dokaza za to trditev seveda ni, ker so bile prvotne stavbe s cerkvijo vred lesene, zato se od njih ni nič ohranilo.

Še večja negotovost je, kje je stal manjši samostan za brate z gospodarskimi poslopci in Marijino cerkvijo. Ime Marijina vas kaže na to, da bil samostan bratov nekje na tem področju. Seveda tudi tukaj ni trdnih dokazov, kje v Marijini vasi je bil ta samostan, kjer so nekaj časa imeli tudi pokopališče. Samostan bratov je moral biti namreč toliko oddaljen od samostana očetov, da ves hrup, ki ga povzročajo kmetijska dela ni motil očetov pri prepisovanju knjig. Vendar ni smel biti tak samostan predaleč, saj so ob sobotah bratje šli v glavni samostan, da so tam prisostvovali v cerkvi nočnemu opravilu in so se po jutranji maši v nedeljo vrnili v svoj samostan; zaradi snežnih zametov pozimi ni smela biti med enim in drugim samostanom prevelika razdalja. Samostan bratov je torej moral biti nekje v Marijini vasi na takem mestu, da je bila od tam primerna pot do glavnega samostana, nekako 2 km oddaljenosti.

Z ustanovitvijo samostana je nastalo krajevno ime Jurklošter. Izraz »klošter« jasno kaže na samostan, toda kateri Juri je bil tisti, po katerem je dobil klošter svoje ime? Nekdaj so ga razlagali, da je bil v samostanu neki ugleden menih z imenom Jurij in da so ljudje govorili: »Grem k Juriju v klošter« ali pa kar »Jurjev klošter«, vendar ta trditev ne drži. Ne samo, da med samostanskimi priorji in prokuratorji (oskrbniki) v prvih letih ne poznamo nobenega Jurija (ostali menihi tako ne pridejo v poštev, ker so bivali v svojih hišicah in niso imeli stika z ljudmi), ampak tudi dejstvo, da že prva listina o samostanu nosi ime Jurjevo (četudi v popačeni obliki), kaže na to, da se je kraj imenoval Jurjevo ali tako nekako že pred ustanovitvijo samostana, verjetno po nekem Juriju, ki je dobil to zemljo v užitek od krškega škofa. Prvi prior z imenom Jurij je namreč znan šele iz leta 1260. Umetnostni zgodovinar dr. Avguštin Stegenšek, naš rojak iz Tevč, je raziskoval nastanek tega imena in po njegovih raziskavah si tudi mi lahko ogledamo razvoj tega krajevnega imena.

(NADALJEVANJE PRIHODNJIČ)

PODOBA USTANOVITELJA JURKLOŠTRA ŠKOFA HENRIKA NA NJEGOVEM PEČATU

ska zemlja. Tudi pozneje, ko je bila razdelitev na dežele (Štajersko, Kranjsko itd.) že dokončana, so kartuzijani še poudarjali, da so v »Sklavoniji«.

Vprašanje je, kje je stal prvotni samostan. Kakor vemo iz prejšnjih izvajanj, so tedaj postavljali kartuzijanci dva samostana v medsebojni razdalji 1–2 km. Samostan očetov z večjo cerkvijo, hišicami za patre in skupnimi prostori je stal verjetno tam, kjer je sedaj cerkev oz. morda malo bolj navzgor ob Gračnici, mogoče tam, kjer je sedaj pokopališče. Brez dvoma je, da je krški škof postavil samostan na svojem ozemlju, za sedanjo cerkev in graščino pa vemo, da sta bili postavljeni ravno na meji med laškim in pilštanskim gospostvom. Zato je morda res bolj verjetna domneva, ki jo je pred 100 leti zapisal zgodovinar Ignacij Orožen, da namreč stari ljudje v Jurkloštru pripovedujejo, da je prvotni samostan stal nekoliko višje ob Grač-

KARATEISTI RIMSKIH TOPLIC ČETRTI

Pri Društvu za telesno vzgojo »Partizanu« Rimske Toplice že od lanske jeseni deluje karate sekcija, ki je dosegla že nekaj lepih rezultatov. Neumorni in temu športu predani fantje so pred kratkim ponovno zabeležili lep uspeh. Na tekmovanju za pokal mesta Varaždina, ki je bilo v Varaždinu 19. marca 1972 organizirano po kup sistemu, so karateisti Partizana iz Rinskih Toplic od 10 ekip, kolikor se jih je tekmovanja udeležilo, zasedli 4. mesto. V hudi konkurenci drugih karate sekcij in klubov iz Banja Luke, Zagreba, Varaždina I. in II., Reke, Celja, Maribora in drugih, je osvojitev 4. mesta za našo ekipo, ki so jo sestavljali D. STOPINŠEK, V. PARADIŽNIK, A. AŠKERC, S. KUSTURA in N. BREČKO vsekakor lep uspeh.

P. Ajdnik

ZDRAVSTVENI DOM CELJE

RAZPORED ZOBOZDRAVSTVENE DEŽURNE SLUŽBE

ZA APRIL 1972

V aprilu 1972 bo zobozdravstvena dežurna služba pri Javni zobni polikliniki Celje nudila prvo pomoč v nujnih primerih ob sobotah od 14.—19. ure in nedeljah ter praznikih od 9.—18. ure.

1972	Zdravnik
1. 4. in 2. 4.	Dr. Primožič — Valant H.
8. 4. in 9. 4.	Dr. Pangerl Breda
15. 4. in 16. 4.	Dr. Rojc Viktor
22. 4. in 23. 4.	Dr. Roš Boris
27. 4.	Dr. Randl Marjeta
29. 4. in 30. 4.	Dr. Skoberne Z.

RAZPORED DEŽURNE SLUŽBE VETERINARSKÉ POSTAJE LAŠKO

ZA APRIL 1972

V aprilu 1972 bo dežurna služba Veterinarske postaje Laško poslovala po naslednjem razporedu:

1972	Zivinozdravnik	Telefonska številka
1. 4.—3. 4.	Dipl. vet. Kolman Jakob, Laško	73-979
8. 4.—10. 4.	Malenšek dr. Slavko, Laško	73-996
15. 4.—17. 4.	Dipl. vet. Vahtar Boris, Radeče	(klicati LM Radeče)
22. 4.—24. 4.	Dipl. vet. Kolman Jakob, Laško	73-979
27. 4.	Dipl. vet. Kolman Jakob, Laško	73-979
29. 4.—3. 5.	Malenšek dr. Slavko, Laško	73-996

Dežurstvo v zgoraj navedenih dneh traja od 12. ure prvega dne do 7. ure jutraj tretjega dne.

Dežurni veterinar opravlja umetno osemenjevanje v času dežurstva na poziv lastnika plemenice na določenem mestu.

ZDRAVSTVENI DOM CELJE

RAZPORED DEŽURNE SLUŽBE

ZA APRIL 1972

V času od 1. 4. do 30. 4. 1972 bo dežurna služba zdravnikov za območje Laško in Rimske Toplice (od sobote popoldne do ponedeljka jutraj tudi za območje Radeče) in k temu spadajoče okolice poslovala po naslednjem razporedu:

1972	Zdravnik
1. 4.—2. 4.	Dolanc dr. Jože
3. 4.—9. 4.	Velikonja dr. Tone
10. 4.—16. 4.	Pečar dr. Samo
17. 4.—23. 4.	Dolanc dr. Jože
24. 4.—30. 4.	Velikonja dr. Tone

Potrební obiski na domu naj se naročajo pri posameznih zdravnikih do 12. ure. Vsi bolniki in poškodovanci, ki jim je potrebna nujna zdravniška pomoč, naj se javljajo izven rednega delovnega časa dežurnim v ambulantni.

ŽENE NA HENINI SO PRAZNOVALE

Letošnje praznovanje dneva žena na Henini je vsekakor vredno omembe. Ne da se popisati občutkov hvalenosti, ki so jo izražale ženske, katere so bile obdarovane. Tu gre za hvala »Volni« Laško in ZB Laško, ki so nam omogočili obdarovati vse žene na območju šolskega okoliša Henina v starosti nad 70 let. To so žene, ki so bile gospodinje takrat, ko so tudi one delile darove — hrano našim borcem v času NOB. S solzami sreče v očeh so se to pot zahvaljevale ne toliko za sprejeto darilo, kot za priznanje, da se jih kdo tudi na jesen življenja spominja.

Glede proslave za naš praznik, pa gre še posebej pohvala našemu učitelstvu za požrtvovalnost in trud, saj je potekala proslava s pestrim programom v priskrbenem vzdušju. Naj omenimo še to, da smo na naše praznovanje povabile tudi naša bivša učitelja tovarišico Stanko Vizovišek in tovariša Milana Goriška, ki sta se v naše veselje vabilu tudi odzvala. Tako je bilo naše praznovanje tem lepše in popolnejše, saj smo imeli v naši sredini drage osebnosti, katerih delovanje v naši heninski šoli je in bo ostalo nepozabno.

Fanika Volavšek

»Naše delo« izhaja mesečno — Izdaja Skupščina občine Laško — Urejuje uredniški odbor — Glavni in odgovorni urednik Lev TICAR — Uredništvo in uprava: Laško 1, telefon 73-045, interna številka 4 in 6 — Cena za vsako številko 1 din — Ziro račun pri Sulžbi družbenega knjigovodstva, podružnica Laško št. 5071-637-55 — Rokopise, objave in oglase za vsako številko sprejemamo do 15. dne v mesecu — Nenaročenih rokopisov ne vračamo. — Tisk in klišei AERO, kemična in grafična industrija Celje